

Psychopathologie

Psychopathologie van het hedendaagse leven. Vier verhandelingen

Mark Kinet

Garant, Antwerpen-Apeldoorn 2013 134 pagina's, isbn 978-90-441-3081-2, € 18,20

De 'multitasker' (p. 65; zie zijn website www.markkinet.be) Mark Kinet heeft een prachtige bundel met 4 cultuurkritische essays van zijn hand gepubliceerd. De eerste verhandeling is nieuw, de overige drie werden eerder gepubliceerd in door hem geredigeerde bundels. Het is daarom een goede greep om ze in deze bundel bij elkaar te brengen, wat aangepast en toegankelijker gemaakt voor een breder publiek. (Overigens blijft het daarbij wel handig voor het bredere publiek dat het enigermate kennis heeft van het denken van Freud en Lacan, hetgeen tegelijk ook weer veel gevraagd is in het huidige tijdsgewricht. Kinet is zich dat terdege bewust, maar dat is dan ook meteen een van de punten in zijn vertogen.) Voeg daarbij de al even lovende als heldere inleiding van Paul Verhaeghe en het 'feest' is compleet. Er zou heel veel te noemen zijn om aandacht voor te vragen; men moet het zelf lezen.

Het lezen van deze beschouwingen doet me denken aan opmerkingen van collega Damiaan Denys onlangs in *De Psychiater: het intellectualisme is weg, psychiatrie is een uitvoerend vak, reflectie ontbreekt, nadenken heeft het nakijken*. In geheel eigen bewoording en idioom betoogt Kinet iets vergelijkbaars. Daarin speelt ongetwijfeld mee dat hij, werkzaam in een klinische psychotherapeutische setting, überhaupt niet zonder intellectualisme en reflectie kan werken. Beide termen zijn inmiddels verdacht, want vaag, eindeloos, tot niets leidend. Maar dat heeft vooral te maken met het feit dat de pejoratieve lading van beide termen voortkomt uit een gebrek aan vaardigheid om ze te beoefenen. Geheel los van de vraag of Kinet het nu allemaal bij het rechte eind heeft of niet, hij laat de kunst meesterlijk zien!

De titel zet de lezer even op het verkeerde been. Natuurlijk denkt ieder meteen aan het beroemde werk van Freud met de bijna gelijklopende titel (1904). Maar Kinet slaat zijn vleugels veel breder uit. Het gaat om de (malligheden, oppervlakkigheden van de) cultuur waar wij allen deel van uitmaken, die we, ook als professionals, zonder al te veel na te denken volgen en voor onze rekening nemen, met in het vierde essay een toespitsing op het therapeutisch milieu met het verschijnsel automutilatie als teken van de tijd.

Het verschil tussen een vertoog en een losse flodder is dat het eerste niet slechts bedoeld is om de werkelijkheid te beschrijven, maar om deze te kunnen onderkennen; een eyeopener dus!

P. Verhagen